

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoKR/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121207024
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7121207024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Igora Ragana a JUDr. Ondreja Hvišča, PhD., v spore žalobcu: TETRA INSOLVENCY, k.s., so sídlom Žižkova 4D, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 47 372 176, správca majetku úpadcu EKOTRIM s.r.o. v konkurze, so sídlom Trieda 1. Mája 2308/2, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 46 858 211, zastúpeného Vašiv & Partners s.r.o., so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 238 836, proti žalovanému: IHT NY s. r. o., so sídlom Mateja Bela 962/3, 972 71 Nováky, IČO: 45 490 953, zastúpenému JUDr. Martinom Benickým, advokátom so sídlom Oravská Polhora 1236, 029 47 Oravská Polhora, IČO: 50 432 265, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice, č. k. 32Cbi/9/2021–158 zo dňa 23. apríla 2024, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice, č. k. 32Cbi/9/2021–158 zo dňa 23. apríla 2024.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca navrhol, aby súd určil, že právne úkony úpadcu EKOTRIM, s.r.o., a to bezhotovostná čiastočná úhrada faktúry č. 190008 vo výške 2.447,10 eur zo dňa 17.5.2019, bezhotovostná úplná úhrada faktúry č. 190008 vo výške 3.000,- eur zo dňa 4.6.2019, bezhotovostná čiastočná úhrada faktúry č. 190023 vo výške 1.000,- eur zo dňa 19.8.2019, bezhotovostná čiastočná úhrada faktúry č. 190023 vo výške 500,- eur zo dňa 28.8.2019 a Dohoda o vzájomnom započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 31.12.2019, ktorou došlo k započítaniu pohľadávok vo výške 14.410,08 eur, sú voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinné, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu EKOTRIM, s.r.o. peňažnú náhradu vo výške 21.357,18 eur a nahradiť žalobcovi trovy konania.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 28.8.2020, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 171/2020 dňa 5.9.2020, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka EKOTRIM s.r.o. a za správca ustanovil žalobcu. Z priebehu konkurzného konania úpadcu je zrejmé, že veritelia si do konkurzu prihlásili pohľadávky v celkovej výške 230.498,72 eur a správca zapísal majetok do súpisu všeobecnej podstaty v celkovej hodnote 92.308,15 eur, čo znamená, že konkurzní veritelia úpadcu nebudú uspokojení v plnom rozsahu. Žalobca poukázal, že úpadca bezhotovostne uhradil žalovanému ním vystavené faktúry (č. 190008, č. 190023) za dodaný tovar úpadcovi v kúpnej cene spolu 6.947,10 eur. Zároveň poukázal na to, že dňa 31.12.2019 bola medzi žalovaným a úpadcom uzavretá Dohoda o

vzájomnom započítaní pohľadávok v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú, t. j. 14.410,08 eur. Citujúc ust. § 59 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) mal žalobca za to, že úhrady faktúr sú právnymi úkonmi, ktorými úpadca inak zvýhodnil žalovaného tým, že mu poskytol vyššiu mieru uspokojenia jeho pohľadávok, než by mu prináležalo pri zachovaní princípu pomerného uspokojovania veriteľov počas konkurzu a predmetnými úhradami faktúr došlo k zmenšeniu majetkovej podstaty úpadcu, z ktorej môžu byť uspokojovaní veritelia úpadcu. Ďalej uviedol, že právne úkony, ktorým odporuje, boli urobené počas úpadku; resp. úpadok dlžníka spôsobili, pričom daná skutočnosť vyplýva z priebežnej závierky úpadcu vyhotovenej ku dňu 30.4.2019, ktorá preukazuje, že úpadca už bol v čase vykonania odporovaných právnych úkonov v predĺžení podľa § 3 ods. 3 ZKR (vlastné imanie úpadcu bolo v záporných hodnotách, a to vo výške -75.533,- eur).

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť. Argumentoval konaním správcu úpadcu, ktorý podal na súd viacero identických žalôb (menil iba údaje o žalovanom), ktorými sa domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov urobených medzi úpadcom a jeho veriteľmi v rozhodnom období bez bližšej konkretizácie, z ktorého dôvodu žalovaný považoval žalobu za špekulatívnu, zmätočnú a účelovú. Uviedol, že úpadca so žalovaným mal aj v roku 2020 čulý obchodný vzťah a vyrovnanie vzájomných záväzkov na konci roka 2019 žiadnym spôsobom žalovaného nezvýhodnilo na úkor ostatných veriteľov úpadcu. Poukázal na prebiehajúce vzájomné obchody v období marca 2019 do polovice roku 2020, kedy žalovaný od úpadcu kupoval regranulát (vyrábaný z odpadových fólií) s úmyslom jeho následného odpredaja (žalovaný sa venuje spracovaniu a výrobe plastových výrobkov a triedeniu odpadu) a taktiež úpadcovi dodával materiál na výrobu tohto regranulátu (odpadové fólie). Konkretizoval, že regranulát sa vyrába z rôznych typov odpadových fólií, pričom žalovaný nemá zariadenia na výrobu regranulátu a keďže úpadca si sám nevedel zaobstarať dostatok materiálu na výrobu regranulátu, časť z tých odpadových fólií mu zabezpečoval žalovaný. Podstatou obchodnej činnosti úpadcu teda bolo práve zhodnocovanie odpadovej fólie, z ktorej sa pri technickom procese vyrábala regranulát, ktorý úpadca následne predával producentom plastových fólií a iných výrobkov z plastu. Uviedol, že v čase vykonania odporovaných právnych úkonov nemal vedomosť o možnom úpadku úpadcu, resp. z konania úpadcu nebolo možné dedukovať jeho platobnú neschopnosť, pretože v danom období obchodoval úpadca nielen so žalovaným, ale aj s inými obchodnými partnermi a svoje záväzky aspoň čiastočne uhrádzal. Pre prípad pochybností žalovaného s platobnou schopnosťou úpadcu by logickým záverom nedošlo k vzájomnému obchodovaniu aj v roku 2020, či po uzavretí dohody o započítaní vzájomných pohľadávok.

5. Žalobca v ďalšom dôvodil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v rozhodnutí zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 3Obdo/31/2020 jednoznačne zadefinoval podmienky, pri naplnení ktorých je nevyhnutné právny úkon posudzovať ako zvýhodňujúci. Týmito podmienkami sú: vykonanie právneho úkonu s veriteľom, ukrátenie uspokojenia pohľadávok iných veriteľov, vykonanie právneho úkonu v úpadku, resp. spôsobenie úpadku týmto právnym úkonom. Poukázal tiež na právny názor NS SR vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/84/2020, v zmysle ktorého aj dohoda o započítaní pohľadávok môže byť napadnutá odporovateľnosťou v zmysle ZKR, ak je spôsobilá (aj po samotnej transformácii majetku dlžníka - zmena štruktúry majetku) ukrátiť veriteľa napr. v dôsledku reálneho nenadobudnutia protiplnenia. Aj v tomto prípade je neprípustné, aby dlžník takto uprednostnil jedného veriteľa oproti ostatným s poukazom na pravidlo „pari-passu“, z ktorého vyplýva, že veritelia s rovnakými právami majú pri riešení úpadku dlžníka rovnaké postavenie a zvýhodnenie niektorých veriteľov je neprípustné. Dôvodil, že žalovaný bol týmto právnymi úkonmi úpadcu zvýhodnený oproti iným veriteľom úpadcu, ktorí si svoje pohľadávky riadne prihlásili do konkurzu a ktorí s určitosťou nebudú uspokojení v takej vysokej miere ako žalovaný.

6. Žalovaný v ďalšom argumentoval, že ak by sa stotožnil s názorom žalobcu, tak by potom akékoľvek plnenie záväzkov dlžníka v rozhodnej dobe do začatia konkurzného konania malo za následok zvýhodnenie veriteľov, ktorým úpadca aspoň čiastočne plnil v porovnaní s inými veriteľmi, ktorým pred začatím konkurzného konania napr. neplnil vôbec. Tvrdil, že z ustanovení ZKR týkajúcich sa odporovateľnosti vyplýva, ktoré právne úkony môžu byť napadnuté odporovateľnosťou a tiež podmienky, po splnení ktorých sú tieto právne úkony určité za neúčinné, pričom mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že boli splnené podmienky na určenie neúčinnosti ním označených právnych úkonov.

7. Súd prvej inštancie za nesporné medzi stranami považoval vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ktoré bolo zverejnené dňa 4.9.2020 v Obchodnom vestníku č. 171/2020 a bezhotovostné úhrady úpadcu v celkovej výške 6.947,10 eur, uskutočnené na základe faktúr vystavených žalovaným za dodaný tovar,

a to dňa 4.6.2019 (úplná úhrada faktúry č. 190008 vo výške 3.000,- eur), dňa 17.5.2019 (čiastočná úhrada faktúry č. 190008 vo výške 2.447,10 eur), dňa 19.8.2019 (čiastočná úhrada faktúry č. 190023 vo výške 1.000,- eur) a dňa 28.8.2019 (čiastočná úhrada faktúry č. 190023 vo výške 500,- eur). Rovnako nespornou bola podľa súdu prvej inštancie aj existencia Dohody o vzájomnom započítaní záväzkov a pohľadávok zo dňa 31.12.2019, ktorou došlo k započítaniu pohľadávky žalovaného z faktúry č. 190200003 vo výške 14.140,08 eur voči pohľadávke úpadcu z faktúry č. 1900142 vo výške 14.140,08 eur.

8. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že v účtovnej závierke úpadcu zostavenej ku dňu 30.4.2019 za obdobie od 01/2019 - 04/2019 bolo v časti PASÍVA uvedené záporné vlastné imanie (-75.533,- eur). V riadnej účtovnej závierke úpadcu za rok 2019 (k 31.12.2019) v časti PASÍVA bolo uvedené vlastné imanie v zápornej hodnote (-200.801,- eur), pričom oproti predchádzajúcemu bezprostrednému obdobiu (k 31.12.2018) došlo k zmenšeniu jeho hodnoty (k 31.12.2018 bola hodnota vlastného imania úpadcu 1.608,- eur). Ďalej mal súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (výpismi z účtu úpadcu za rok 2019) preukázať, že okrem faktúr vystavených žalovaným úpadca bezhotovostne uhrádzal aj iné faktúry vystavené tretími osobami (spoločnosťami FINEKOL s.r.o., NINA - J.P. s.r.o., Východoslovenská energetika a.s., VOMET, spol. s r.o., ELEKTRON-SK s.r.o. a iné).

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 14 ods. 1; 23 ods. 1; § 57 ods. 1 až 4; 59 ods. 1, 3, 4; 60 ods. 1 až 3; 62 ods. 1, 5; 63 ods. 1; 203a ods. 1 až 3 ZKR a tiež podľa § 409 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Uviedol, že žalobca nepreukázal zvýhodňujúci či ukracujúci úkon úpadcu. Argumentoval, že žalobca hodnoverne nepreukázal, že bezdôvodné úhrady jednotlivých faktúr vystavených žalovaným sú právne úkony, ktorými úpadca neodôvodnene zvýhodnil žalovaného oproti ostatným svojim veriteľom a nepreukázal ani splnenie podmienky ukrátenia uspokojenia niektorej prihlásenej pohľadávky. Naopak, súd prvej inštancie mal preukázať, že žalovaný tak ako aj iní úpadcoví veritelia, vykonával voči úpadcovi svoj záväzok spočívajúci v dodaní tovaru za protiplnenie od úpadcu (zaplatenie kúpnej ceny), pričom obaja účastníci zmluvného vzťahu svoje vzájomné záväzky plnili v rámci výkonu svojej bežnej podnikateľskej aktivity. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úpadca aj pomocou žalovaného vykonával svoju bežnú podnikateľskú činnosť (kúpa tovaru, jeho zhodnotenie a možnosť predaja inému obchodnému partnerovi úpadcu) a úhrada záväzku (zaplatenie kúpnej ceny) nie je zvýhodnenie alebo ukrátenie veriteľa (§ 59 a § 60 ZKR) s následným ukrátením uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka (§ 57 ods. 4 ZKR). Dodal, že nie všetkými právnymi úkonmi daného charakteru (bezhotovostné úhrady vyplývajúce z bežného obchodného vzťahu) urobenými počas jedného roka do začatia konkurzného konania musí úpadca (dlžník) svojich veriteľov (obchodných partnerov) pomerne uspokojovať. Musí ísť o neodôvodnené zvýhodnenie veriteľa, pričom toto slovné spojenie sa nedá paušalizovať na všetky právne úkony úpadcu. Dôvodil, že rovnosť veriteľov v tomto kontexte je potrebné vnímať ako rovnosť príležitostí a nie ako rovnosť výsledku. Rovnosť veriteľov spočíva v tom, že každý veriteľ má právo na plnenie aj počas jedného roka od začatia konkurzného konania úpadcu (dlžníka), ktoré je dôvodné.

10. Ďalej súd prvej inštancie podotkol, že z peňažných transakcií úpadcu vykonaných na jeho podnikateľskom účte vyplýva, že úpadca peňažné plnenie zasielal aj iným svojim veriteľom (obchodným partnerom). Obchodní partneri úpadcu (aj žalovaný) tak v danom čase z konania úpadcu nemali možnosť vydedukovať znaky jeho úpadku či platobnej neschopnosti. Žalovaný nemal dôvod domnievať sa, že zaplatenie kúpnej ceny za ním dodaný tovar (špecifikovaných faktúr) je jeho neodôvodneným zvýhodnením oproti iným obchodným partnerom. V úpadcovom majetku zostalo alikvotné plnenie (tovar), čiže k zmenšeniu jeho majetku týmito právnymi úkonmi (špecifikované faktúry) nedošlo. To sa týka aj Dohody o vzájomnom započítaní vzájomných záväzkov a pohľadávok zo dňa 31.12.2019, ktorá neznamena zmenšenie majetku dlžníka, pretože aj po jej uzavretí medzi dlžníkom a žalovaným prebiehala obchodná spolupráca ničím nenavodzujúca dojem existencie úpadku či platobnej neschopnosti dlžníka. Súd prvej inštancie dodal, že podporu vyslovenému právnomu názoru súdu napomáha aj novela ZKR platná a účinná odo dňa 17.7.2022 (zákon č. 111/2022 Z. z.), ktorým bolo ust. § 3 ZKR doplnené o odsek 4 so znením: „Dlžník, ktorý sa dozvedel alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku, nesmie plniť splatnú peňažnú pohľadávku vo väčšom rozsahu ako do výšky, aká by na veriteľa pripadala pri uspokojení veriteľov v prípade vyhlásenia konkurzu; to neplatí, ak a) úpadok dlžníka nastal počas verejnej preventívnej reštrukturalizácie a b) ide o plnenie pohľadávky nevyhnutne potrebnej na zachovanie prevádzky podniku dlžníka voči nespriaznenej osobe.“ Argumentoval, že ako vyplýva aj z dôvodovej správy k uvedenému zákonu, u dlžníka vzniká

hierarchická štruktúra vzájomných vzťahov medzi jednotlivými veriteľmi vo vzťahu k majetkovej podstate dlžníka v okamihu jeho úpadku. Insolvenčná úprava by však v ohľade možnosti plnenia niektorých nárokov samotným dlžníkom mala byť precízna a mala by reflektovať existenciu pravidiel (absolútnej) priority a pravidla pari passu ako dvoch pravidiel, ktoré ovládajú existenciu hierarchickej štruktúry dlžníka. Z pravidla by však mali existovať výnimky dané napr. aj pre nespriaznené pohľadávky nevyhnutne potrebné na zachovanie prevádzky podniku.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa §§ 255 ods. 1, 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že vo veci úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná proti žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania. Ak nebudú splnené podmienky pre zmenu odvolaním napadnutého rozsudku žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

13. Žalobca v odvolaní uviedol, že podľa ust. § 59 ods. 1 ZKR je potrebné prihliadať na iné neodôvodnené zvýhodnenie svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom s rovnakým hmotnoprávnym postavením. Iné zvýhodnenie žalovaného žalobca vnímal v tom, že úpadca poskytol žalovanému vyššie percentuálne uspokojenie, než by mu prináležalo pri zachovaní princípu pomerného uspokojovania veriteľov. Dôvodil, že hlavným účelom konkurzného konania by malo byť zachovanie princípu pari passu pri uspokojovaní veriteľov a z tohto dôvodu uhradenie pohľadávky jedného alebo niektorých veriteľov v plnej výške fakticky znevýhodňuje ostatných veriteľov, ktorým nie sú pohľadávky uspokojené vôbec (Dolný, J. Odporovateľnosť právnych úkonov v konkurznom práve. Bratislava: C. H. Beck, 2021, s. 34; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/62/2011). Žalobca mal za to, že toto predloženými prihláškami preukázal, nakoľko v čase vykonania odporovaných právnych úkonov mal úpadca ďalšie splatné záväzky, ktoré neuspokojil ani len čiastočne. Konkrétne žalobca poukázal na to, že konkurzný veriteľ ENVI – PAK, a.s. si prihlásil do konkurzu pohľadávku, ktoré predstavujú odplatu za poskytnutý tovar. Od roku 2017 tento veriteľ eviduje voči úpadcovi faktúry na sumu 9.894,13 eur, ktoré úpadcom neboli uhradené ani len čiastočne. Splatnosť najskôr splatnej faktúry nastala 1.9.2017. Argumentoval, že právne úkony špecifikované v žalobnom návrhu sú právnymi úkonmi, ktorými úpadca inak zvýhodnil žalovaného tým, že mu poskytol vyššiu mieru uspokojenia pohľadávok, než by mu prináležalo pri zachovaní princípu pomerného uspokojovania veriteľov. Tým bola podľa žalobcu naplnená skutková podstata zvýhodňujúceho právneho úkonu podľa § 59 ZKR.

14. Ďalej žalobca uviedol, že každá dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi dlžníkom a veriteľom je odporovateľný právny úkon bez skúmania reálneho protiplnenia, a to aj napriek tomu, že reálne nedošlo k zmenšeniu majetku (viď. závery uznesenia NS SR, sp. zn. 5Obdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021). Ak súd prvej inštancie považoval dohodu o započítaní zo dňa 31.12.2019 za neodporovateľný právny úkon, žalobca to vníma ako rozporné s ustálenou rozhodovaciu praxou najvyšších súdnych autorít.

15. Napokon žalobca poukázal na spory s totožným predmetom konania (vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26Cbi/7/2021, 26Cbi/8/2021, 26Cbi/9/2021, 26Cbi/11/2021), kde bola právoplatne konštatovaná neúčinnosť právnych úkonov úpadcu EKOTRIM s.r.o. Súdu prvej inštancie tiež vytýkal, že sa nevysporiadal s predloženými listinnými dôkazmi – prihláškami konkurzných veriteľov. Uzavrel, že súd má poznať svoju rozhodovaciu prax a túto zohľadniť a vyslovil vieru v dodržanie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

19. Podrobné, vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

20. I keď žalobca v odvolaní uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), odvolanie žalobcu je vo vzťahu k tomuto odvolaciemu dôvodu obsahovo prázdne, nakoľko žalobca v odvolaní neuvádza, ktorý z navrhnutých dôkazov súd prvej inštancie nevykonal. Súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy. Nie je úlohou odvolacieho súdu a s ohľadom na dodržanie zásady rovnosti strán sporu ani z vlastnej iniciatívy nemôže dopĺňať nedostatočnú odvolaciu argumentáciu žalobcu v tomto smere.

21. Ďalej odvolací súd udáva, že procedúra prejednávania veci pred súdom prvej inštancie neznemožnila žalobcovi realizáciu jeho procesných oprávnení v miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Z obsahu odvolania žalobcu v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca má na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je postačujúce na to, aby odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalobcu o nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, teda nie je naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Preto odvolací súd z týchto vychádzal pri preskúmaní právnych záverov súdu prvej inštancie.

23. Podľa § 59 ods. 1, 3, 4 ZKR, zvýhodňujúcim právnym úkonom na účely tohto zákona je právny úkon, ktorým dlžník úplne alebo sčasti splnil peňažnú pohľadávku inak splatnú až vyhlásením konkurzu, zabezpečil svoj záväzok neskôr, ako záväzok vznikol, dohodol úpravu alebo nahradenie svojho záväzku vo svoj neprospech alebo inak neodôvodnene zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom. Zvýhodňujúcemu právnemu úkonu možno odporovať, ak spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka. Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia zvýhodňujúceho právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

Odporovať možno len tým zvýhodňujúcim právnym úkonom, ktoré boli urobené počas jedného roka pred začatím konkurzného konania. Ak ide o zvýhodňujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, možno odporovať tiež tým právnym úkonom dlžníka, ktoré boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania.

24. Z ust. § 59 ZKR je zrejmé, že k odporovateľnosti podľa tohto ustanovenia sa nevyžaduje vedomosť alebo úmysel druhej strany. Z obsahu žaloby vyplýva, že dotknutým právnym úkonom odporoval žalobca podľa ust. § 59 ZKR keď dôvodil, že (i) nimi došlo k zvýhodneniu žalovaného ako jedného z veriteľov oproti ostatným veriteľom dlžníka; (ii) tieto právne úkony boli vykonané počas existencie úpadku a (iii) týmito právnymi úkonmi došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok iných veriteľov.

25. Odvolací súd udáva, že podmienkou odporovateľnosti podľa § 59 ZKR je preukázanie ukrátenia veriteľa. Pri odporovateľných právnych úkonoch je preto potrebné skúmať predovšetkým faktické protiplnenie uskutočneného právneho úkonu, ktoré vypovedá o tom, či ostatní veritelia boli týmito právnym úkonom ukrátení, nakoľko nie každý právny úkon dlžníka spôsobuje ukrátenie veriteľa. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že jednotlivé platby

zo strany dlžníka v jednoročnej lehote pred začatím konkurzného konania veriteľom nie je možné automaticky paušalizovať ako odporovateľné právne úkony, ale je potrebné preukazovať skutkové okolnosti každého úkonu, či došlo v danom prípade k zvýhodňujúcemu právnemu úkonu. Skutočnosť, že sa jedná o neodôvodnené zvýhodnenie musí vyplývať z konkrétnych okolností plnenia.

26. S poukazom na vyššie uvedené bolo pre úspech žalobcu v spore nevyhnutné, aby o. i. preukázal, že právnymi úkonmi, ktorým žalobca odporuje, sa znížila miera uspokojenia ostatných pohľadávok veriteľov.

27. Žalobca tvrdil, že bezhotovostné úhrady faktúr sú právnymi úkonmi, ktorými dlžník inak neodôvodnene zvýhodnil žalovaného tým, že mu poskytol vyššiu mieru uspokojenia jeho pohľadávok, než by mu prináležalo pri zachovaní princípu pomerného uspokojovania veriteľov. Argumentoval, že prihladnuc na pomer zisteného majetku dlžníka k výške zistených pohľadávok by neboli pohľadávky žalovaného uspokojené v takej miere, ako mu ju poskytol úpadca. Tým bola podľa žalobcu naplnená skutková podstata zvýhodňujúcich právnych úkonov podľa § 59 ZKR. Zároveň týmito úkonmi došlo k zmenšeniu majetkovej podstaty dlžníka, z ktorej budú uspokojovaní veritelia, čím bola naplnená aj skutková podstata ukracujúcich právnych úkonov podľa § 60 ZKR.

28. Pre úspešnosť v spore o určenie neúčinnosti zvýhodňujúcich právnych úkonov bol žalobca povinný podať žalobu v prekluzívnej lehote jedného roka od vyhlásenia konkurzu (čo bolo správne súdom prvej inštancie posúdené ako splnené) a preukázať, že ide o právne úkony vymedzené v § 59 ods. 1, 2 ZKR.

29. Pokiaľ ide o otázku, či išlo v prípade žalobcom odporovaných úkonov o zvýhodňujúce právne úkony (§ 59 ods. 1, 2 ZKR), súd prvej inštancie správne uzavrel, že úhrady jednotlivých faktúr nie sú úkonmi, ktorými by úpadca neodôvodnene zvýhodnil žalovaného oproti ostatným svojim veriteľom, keďže sa jednalo o plnenie v rámci výkonu bežnej podnikateľskej činnosti. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje. Platby dlžníka v jednoročnej lehote pred začatím konkurzného konania rôznym jeho veriteľom nie je možné ako už odvolací súd uviedol automaticky paušalizovať všetky ako odporovateľné právne úkony, ale je potrebné preukazovať skutkové okolnosti každého úkonu, či došlo v danom prípade k zvýhodňujúcemu právnemu úkonu.

30. Žalobca (ako osoba nesúca dôkazné bremeno) nepreukázal, že by úpadca zvýhodnil žalovaného oproti ostatným veriteľom úpadcu neodôvodnene. Vykonanie úhrad faktúr a uzatvorenie dohody o vzájomnom započítaní vzájomných pohľadávok malo svoj relevantný dôvod - odplata za predaj tovaru či poskytnuté služby ako súčasť podnikania úpadcu. Vykonanie predmetných úkonov (uhradenie faktúr a uzatvorenie dohody o započítaní) teda malo svoj zásadný dôvod (výkon riadnej podnikateľskej činnosti), preto ich nemožno považovať za úkony neodôvodnene zvýhodnené, ktoré sú podmienkou úspechu odporovateľnosti úkonu podľa § 59 ods. 1 ZKR. Odvolací súd navyše dodáva, že je takmer nemožné, aby v období pred vyhlásením konkurzu v časovom horizonte (kedy je možné napadnúť právne úkony odporovateľnosti), dlžník neplnil vôbec záväzky z dodávateľsko-odberateľských vzťahov, resp. „striktné strážil“ ich uspokojovanie tak, aby všetci veritelia boli uspokojovaní pomerne.

31. Zároveň odvolací súd udáva, že ukrátenie veriteľa spočíva v tom, že sa hodnota majetku dlžníka zmenší viac ako v prípade, ak by sa posudzovaný právny úkon neurobil. O ukrátenie však nejde, ak sa hodnota majetku dlžníka v dôsledku právneho úkonu zmenší, no v prípade, ak by právny úkon nebol urobený, jeho hodnota by sa zmenšila viac. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že žalovaný sa venuje spracovaniu a výrobe plastových výrobkov. Medzi stranami nebolo sporné, že od úpadcu žalovaný kupoval regranolát, ktorý následne predával ďalej, pričom regranolát sa vyrába z rôznych typov odpadových fólií, avšak žalovaný nemal zariadenia na výrobu regranolátu a keďže úpadca si sám nevedel zaobstarať dostatok materiálu na výrobu regranolátu, časť z tých odpadových fólií mu zabezpečoval žalovaný. Podstatou obchodnej činnosti úpadcu teda bolo zhodnocovanie odpadovej fólie (dodávanej žalovaným úpadcovi), z ktorej sa pri technickom procese vyrábala regranolát, ktorý následne úpadca predával producentom plastových fólií a iných výrobkov z plastu. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd za dôvodné prisvedčiť žalovanému, že v prípade, ak by žalovaný s úpadcom neobchodoval, úpadca by z toho nemal profit a jeho obchodná bilancia by bola ešte horšia a jeho záväzky vyššie.

32. K skutkovej podstate ukracujúceho právneho úkonu podľa § 60 ZKR odvolací súd ďalej udáva, že tento má subjektívnu povahu, t. j. k odporovateľnosti sa vyžaduje úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o takomto úmysle dlžníka (s výnimkou osoby spriaznenej s dlžníkom podľa § 60 ods. 2 ZKR, ktorá ale nie je v tomto spore daná). Žalobcom však v konaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by uvedené preukazovali. Preto v danom prípade nešlo v prípade žalobcom odporovaných právnych úkonov o ukracujúce právne úkony podľa § 60 ZKR.

33. Napokon pokiaľ ide o rozhodnutia súdu prvej inštancie v obdobných veciach (napr. 26Cbi/7/2021, 26Cbi/8/2021, 26Cbi/9/2021 a 26Cbi/11/2021), odvolací súd uvádza, že skutočne prebiehajú (resp. už aj skončili) obdobné súdne spory iniciované žalobcom (nie len spory citované žalobcom v jeho odvolaní), avšak nie všetky boli skončené s procesným úspechom žalobcu. Žalobca nemôže legitímne očakávať, že mu bude vyhovené v akejkoľvek jeho ďalšej žalobe o určenie neúčinnosti iného právneho úkonu úpadcu, nakoľko takýto paušálny záver by mohol vychádzať iba z toho, že vo všetkých veciach ide o zhodný skutkový stav vecí. Odvolací súd dodáva, že v obdobných veciach, ktoré sa viedli na Krajskom súde v Košiciach (sp. zn. 2CoKR/15/2023, 3CoKR/11/2023, 3CoKR/23/2023, 3CoKR/28/2023, 3CoKR/31/2024, 3CoKR/34/2023, 3CoKR/42/2023 a 4CoKR/23/2023), odvolací súd rozhoduje jednotne a v neprospech žalobcu, čo už musí byť žalobcovi známe. Odvolací súd preto, poznajúc svoju rozhodovaciu činnosť, rozhodol aj v tomto odvolacom konaní s ohľadom na princíp predvídateľnosti a právnej istoty strán.

34. Odvolací súd tak uzatvára, že žalobcom uvádzané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP nie sú naplnené. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol síce v odvolacom konaní úspešný, nakoľko mu ale podľa obsahu spisu trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).